

Arrest

nr. 167 214 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 15 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 11 oktober 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 januari 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 60 819 van 2 mei 2011 vernietigde de Raad de beslissing van 18 januari 2011 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 januari 2012 de beslissing om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond te verklaren en hen tot een verblijf gedurende één jaar te machtigen.

1.5. Op 4 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de geldigheidsduur van de op 4 januari 2012 toegekende verblijfsmachtiging niet te verlengen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 februari 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoekers dienden, via een op 1 april 2014 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 juni 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 16 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 2 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.02.2013 dat aan hem/haar betekend werd via woonstplaatskeuze."

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers ook op 2 juli 2014 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

"[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.02.2013 dat aan hem betekend werd via woonstplaatskeuze.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01.04.2014."

Deze beslissingen vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

1.10. Bij arrest nr. 166 282 van 22 april 2016 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van 4 februari 2013 waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde om de geldigheidsduur van de op 4 januari 2012 toegekende verblijfsmachtiging te verlengen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In een eerste exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, geleet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de eerste en de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Verweerder voert ook aan dat het in casu over een herhaald

bevel gaat en dat het eerder bevel van 20 februari 2013 reeds definitief is geworden. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Voorts houdt verweerder voor dat verzoekers hun belang bij hun beroep tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing niet kunnen ontlennen aan het feit dat deze beslissingen gepaard gaan met een inreisverbod, aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De Raad stelt ook vast dat in de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld dat de eerste bestreden beslissing *“gepaard [gaat] met dit inreisverbod”* en dat de derde bestreden niet kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing er niet was. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal derhalve gevolgen hebben wat betreft de rechtsgeldigheid van de derde bestreden beslissing. Eenzelfde bemerking kan worden gemaakt inzake de tweede en de vierde bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat verzoekers niet tevens hun belang bij de vernietiging van de eerste en de tweede bestreden beslissing zouden kunnen ontlennen aan het feit dat deze aan de basis liggen van de evenzeer bestreden derde en de vierde bestreden beslissing.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De eerste exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist nog de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de tweede opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste en de tweede bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen ook dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een miskenning van de draagwijdte van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 6 juni 2013 met nr. 2283/12 in de zaak Mohammed v. Oostenrijk.

Verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat de eerste en tweede bestreden beslissing zijn als volgt gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° ... Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat: ... Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.02.2013, dat aan hem/haar betekend werd via woonplaatskeuze”

1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.

Dat de verzoekende partijen een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet hebben ingediend omwille van de ernstige medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

Dat in het kader van deze aanvraag een tijdelijke verblijfstitel werd afgeleverd. Dat bij beslissing dd. 4 februari 2014, kennisgeving op 5 maart 2014, de machtiging tot voorlopig verblijf echter niet werd verlengd. Dat tegen deze laatste beslissing een annulatieberoep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze negatieve beslissing nog niet definitief is (stuk 6).

Dat de kans reëel is dat de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter vernietigd zal worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments

médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied."

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2.

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen en de belangen van de kinderen.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. of het Kinderrechtenverdrag dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

2.2.1.

In Bangladesh zal de eerste verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Bangladesh is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekende partijen het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, loopt de eerste verzoekende partij het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de eerste verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de eerste en tweede bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2.

Daarnaast zal het kind, die hier reeds vier jaar onafgebroken woont en alhier school loopt, getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat.

Het kind wordt immers reeds ruim vier jaar gedoogd door de Belgische autoriteiten. Hij krijgt de kans om naar school te gaan, heeft vrienden gemaakt... De herinneringen aan Bangladesh zijn vervaagd. De jongen spreekt Nederlands. Bengali is zijn tweede taal die hij niet meer ten volle beheerst.

De eerste en tweede bestreden beslissing is geenszins in het belang van het kind.

3.

Dat in de eerste en tweede bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven binnen de toegekende termijn.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de verwerende partij impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekende partijen het bevel dd. 20 februari 2013 niet hebben nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoekende partij zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevinden, is geen

voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen. Zo verzoekende partijen zich bevinden in een dergelijk geval, dient de verwerende partij bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.

Dat de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partijen werd een beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure.

Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 6).

De in casu bestreden beslissingen (eerste en tweede bestreden beslissing) zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Tegen deze negatieve beslissingen staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekende partijen in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations

under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Dat de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben. De negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 6). In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden dreigt te worden.

Dat aan de verzoekende partijen geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Bangladesh.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de eerste en tweede bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.

Dat de bestreden beslissingen zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskennis van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt namelijk geduïd dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum en daarom, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat aan verzoekers geen termijn meer wordt toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten aangezien zij, binnen de hen voorheen toegestane termijn, geen gevolg gaven aan een hen reeds ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betogen nog dat artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder "kan" afwijken van de regel dat in een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van dertig dagen wordt bepaald om vrijwillig het grondgebied te verlaten, doch dat verweerder in dat geval een uitgebreidere motiveringsplicht heeft en er moet worden geduïd waarom effectief van deze termijn wordt afgeweken. Zij schijnen evenwel uit het oog te verliezen dat de wetgever zelf in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet heeft aangegeven in welke specifieke gevallen verweerder een termijn van minder dan de in § 1 van datzelfde artikel voorziene termijn kan opleggen en dat verweerder duidelijk heeft verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en heeft gemotiveerd dat verzoekers geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient er verder op te

wijzen dat de formele motiveringsplicht slechts inhoudt dat aan een bestuurde dient te worden uiteengezet om welke reden(en) een beslissing wordt genomen en dat de motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid.

Nu verweerder in zijn beslissing van 4 februari 2013 reeds heeft uiteengezet dat verzoekers niet tot een verblijf in het Rijk omwille van de medische problemen van verzoeker kunnen worden gemachtigd, omdat door een controlearts werd vastgesteld dat verzoeker kan reizen en dat de vereiste gezondheidszorgen in zijn land beschikbaar en toegankelijk zijn, kunnen verzoekers ook niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder in de eerste en de tweede bestreden beslissing niet opnieuw heeft uiteengezet waarom hij verzoekers medische toestand niet beschouwt als een hinderpaal om een verwijderingsmaatregel te nemen. Verzoekers hadden reeds kennis van de redenen waarom verweerder oordeelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer naar Bangladesh niet belemmerde. Hun verwijzing naar rechtspraak die betrekking heeft op gevallen waarbij een verwijderingsbeslissing werd genomen vooraleer een onderzoek werd doorgevoerd inzake een aangevoerde gezondheidsproblematiek is dan ook niet dienend. Er dient daarenboven te worden herhaald dat de formele motiveringsplicht erop gericht is een bestuurde op de hoogte te stellen van de redenen waarom een beslissing werd genomen en deze verplichting dus niet impliceert dat steeds het volledige besluitvormingsproces moet worden toegelicht of dat verweerder in een administratieve beslissing steeds bijkomend dient uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande hogere rechtsnormen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stellen verzoekers in wezen dat de eerste en de tweede bestreden beslissing er zullen toe leiden dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen aangezien verzoeker medische problemen heeft en een behandeling voor deze problemen voor hem in Bangladesh niet beschikbaar of toegankelijk is. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat alvorens de bestreden beslissingen werden genomen door verweerder een controlearts werd aangesteld en dat deze, na een uitgebreid onderzoek, vaststelde dat verzoeker kan reizen en dat de medische behandeling die hij nodig heeft in zijn land van herkomst voor hem beschikbaar en toegankelijk is. Verweerder heeft, op basis van het advies van de aangestelde controlearts, beslist dat verzoekers niet tot een verblijf op medische gronden kunnen worden gemachtigd. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt ook dat verweerder alvorens de eerste en de tweede bestreden beslissing te nemen nogmaals onderzocht of het hoger belang van verzoekers' kind, het gezins- en familieleven of de gezondheidstoestand van verzoekers een beletsel vormden voor het nemen van deze beslissingen en opmerkte dat dit niet het geval was. Hij nam hierbij in aanmerking dat de medische situatie van verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek, dat er geen nieuwe medische elementen waren, dat het gezin samenblijft en dat geenszins blijkt dat hun kind aangepast onderwijs behoeft en niet in Bangladesh naar school kan gaan.

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoekers wijzen er nog op dat hun kind reeds een aantal jaar in België is, de Nederlandse taal aanleerde en naar school gaat, maar tonen hiermee niet aan dat dit kind ingevolge de bestreden beslissingen in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat er sprake is van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat verzoekers' kind in Bangladesh geboren werd en er een aantal jaar verbleef, dat niet wordt aangetoond dat dit kind in Bangladesh niet naar school zou kunnen gaan,

dat verzoekers erkennen dat hun kind een zekere kennis van het Bengali heeft en dat de jonge leeftijd van een kind ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Hun bewering dat hun kind een trauma zal oplopen indien het dient terug te keren naar het land waar het werd geboren en legaal kan verblijven blijft ongestaafd.

Er moet ook op worden gewezen dat verweerder door louter de bestreden beslissingen te nemen geenszins is overgegaan tot de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel alvorens er een beslissing was genomen omtrent de gegrondheid van verzoekers' aanvraag om verder tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd en dat het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 4 februari 2013 waarbij werd vastgesteld dat de door verzoekers aangevoerde medische problematiek geen reden vormde om hen een verblijfsmachtiging toe te staan geen schorsende werking heeft. Er blijkt trouwens zelfs niet dat verzoekers nog een belang hebben bij hun grief dat verweerder de eerste en de tweede bestreden beslissing nam alvorens de Raad het beroep dat zij instelden tegen voormelde beslissing van 4 februari 2013 behandelde, aangezien de Raad dit beroep bij arrest nr. 166 282 van 22 april 2016 heeft verworpen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te oordelen dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

4.1.2.3. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekers door uiteen te zetten dat zij van oordeel zijn dat zij niet beschikten over een effectief rechtsmiddel met betrekking tot de beslissing waarbij hun aanvraag om op medische gronden tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werd afgewezen niet aantonen dat de in casu bestreden beslissingen op zich door enig gebrek zijn aangetast en er dus geenszins blijkt dat hun grief in dit verband dienstig is.

Verzoekers gaan met hun kritiek daarenboven voorbij aan het feit dat zij de mogelijkheid hadden om een vordering tot schorsing in te stellen tegen de beslissing van 4 februari 2013 en om, met toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet en bij wege van voorlopige maatregel, de versnelde behandeling van dit schorsingsverzoek te verkrijgen. Zij konden, middels een correct gebruik van de door de wetgever geboden mogelijkheden, steeds voorafgaand aan de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel de Raad een onderzoek naar de rechtsgeldigheid van een beslissing omtrent de weigering van hun aanvraag om machtiging tot verblijf laten uitvoeren.

In casu moet tevens nogmaals worden benadrukt dat verweerder niet is overgegaan tot de gedwongen uitvoering van enige verwijderingsmaatregel alvorens het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van 4 februari 2013 werd behandeld.

Het feit dat voorliggend beroep dat verzoekers instelden tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing niet van rechtswege schorsend is geeft ook geen aanleiding tot de conclusie dat zij niet over een effectief rechtsmiddel konden beschikken. Verzoekers hadden namelijk, gelet op de bepalingen van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid om de Raad ertoe te brengen het schorsingsverzoek te behandelen alvorens verweerder kon overgaan tot de tenuitvoerlegging van deze beslissingen en indien verweerder onmiddellijk zou hebben willen overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de in casu bestreden bevelen, wat niet het geval is, dan hadden verzoekers een onmiddellijke behandeling van een schorsingsverzoek kunnen verkrijgen door gebruik te maken van de in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat zij niet beschikten over een effectief rechtsmiddel zoals bedoeld in het arrest van het EHRM van 6 juni 2013 met nr. 2283/12.

4.1.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar de voorgaande vaststellingen en op te merken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat verweerder de eerste en de tweede bestreden beslissing nam.

4.1.2.5. Uit een nota in het door verweerder overgemaakte administratief dossier blijkt dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekers' bewering dat verweerder in de eerste en de tweede bestreden beslissing moet vermelden dat hij aan deze verplichting is tegemoetgekomen vindt geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling, zodat het feit op zich dat verweerder niet in deze beslissingen zelf heeft uiteengezet waarom hij meende dat hogere rechtsnormen niet verhinderen om deze beslissing te nemen de Raad niet toelaat te besluiten dat deze wetsbepaling is geschonden.

Een schending van voormeld artikel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.1.2.6. Gelet op het feit dat verweerder wel degelijk heeft uiteengezet waarom hij aan verzoekers geen termijn toekende om vrijwillig het grondgebied te verlaten kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden omdat hij naliel aan deze verplichting te voldoen.

4.1.2.7. Verzoekers tonen met hun beschouwingen niet aan dat verweerder de bestreden beslissingen, niet met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vermocht te nemen, zodat geen machtsverschrijding blijkt.

4.1.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers evenmin aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste en de tweede bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt bijgevolg niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de derde en de vierde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen het volgende:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen” tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1.

Dat in de derde en vierde bestreden beslissing, de bijlages 13sexies, naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen teneinde een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.

De verwerende partij verwijst naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, doch deze verwijzing is stereotype. De loutere verwijzing naar een wettelijke bepaling is geenszins afdoende, te meer de betreffende wetbepaling een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Bij de oplegging van een inreisverbod moet rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in casu artikel 3 E.V.R.M. (zie supra, eerste middel, punten 2, 3 en 4), alsook het Kinderrechtenverdrag.

In casu had de verwerende partij opnieuw moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, toch een inreisverbod werd opgelegd én waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

De verwerende partij heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel stereotype beslissingen afgeleverd.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

In casu is het duidelijk dat de verwerende partij een dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II,[...])

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De humanitaire redenen werden aan de verwerende partij kenbaar gemaakt in zowel de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 11 oktober 2010 (en de daaropvolgende beroepsprocedure, stuk 6) als de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis dd. 1 april 2014 (en de daaropvolgende beroepsprocedure, stuk 7). Naar de aanvraag 9bis wordt verwezen in de bestreden beslissing, doch de verwerende partij heeft met deze humanitaire elementen geen rekening gehouden bij de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

Een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partijen, hoewel deze bij de verwerende partijen gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

3.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen he[eft] rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.”

4.2.2.1. Allereerst moet wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van de derde en de vierde bestreden beslissing eenvoudig in deze beslissingen kunnen worden gelezen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij aan verzoekers een inreisverbod oplegde in uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet op basis van de vaststelling dat verzoekers niet voldeden aan de op hen rustende terugkeerverplichting. Verweerder heeft in dit verband verduidelijkt dat verzoekers geen gevolg gaven aan de aan hen gerichte bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2013. Verweerder heeft ook geduid waarom hij opteerde voor inreisverboden met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft er namelijk, in een afzonderlijke alinea, op gewezen dat verzoekers nadat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2013 hen ter kennis waren gebracht geen stappen ondernamen om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en daarenboven een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienden. Deze motivering stelt verzoekers in staat om te begrijpen waarom werd beslist om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar en om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden. Het feit dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen omschrijven als stereotiep doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De eventuele vaststelling dat een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich alleen betekent trouwens niet automatisch dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder had dienen uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat er geen humanitaire redenen waren die hem er van konden weerhouden een inreisverbod op te leggen. Zoals reeds gesteld houdt de formele motiveringsplicht enkel in dat verweerder dient uiteen te zetten om welke redenen hij een beslissing neemt en dit impliceert niet dat hij steeds dient toe te lichten waarom hij geen beletsel ziet om deze beslissing te nemen. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet in een bijkomende motiveringsverplichting voorziet en dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder een bijkomende motivering met betrekking tot de in de aanvragen om machtiging tot verblijf om humanitaire en om medische redenen aangebrachte gegevens had dienen op te nemen in de derde of de vierde bestreden beslissing. Verweerder had alvorens de derde en de vierde bestreden beslissing te nemen immers reeds een beslissing genomen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf die verzoekers indienden en in deze beslissingen reeds gemotiveerd waarom deze aanvragen niet konden worden ingewilligd en hij de wijze waarop verzoekers hun situatie voorstelden niet kon aanvaarden. Verzoekers blijven ook in gebreke te duiden welke precieze “*humanitaire reden*” verweerder over het hoofd zou hebben gezien en kunnen niet verwachten dat verweerder elke inlichting waarover hij beschikt, ongeacht de relevantie, bespreekt bij het nemen van een bestuurlijke beslissing.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

4.2.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer is voorzien dat indien een vroeger bevel om het

grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar.

Het is niet betwist dat aan verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht waaraan zij geen gevolg gaven, zodat de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 juni 2014, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, konden gepaard gaan met een inreisverbod. Verzoekers stellen evenwel dat verweerder zich, gelet op artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Zoals reeds gesteld tonen zij evenwel niet aan welke precieze humanitaire reden – die bovendien zou verhinderen dat verweerder de derde en de vierde bestreden beslissing nam – onterecht buiten beschouwing werd gelaten. Verzoekers maken namelijk niet aannemelijk dat het feit dat zij aangaven dat verzoeker medische problemen heeft een humanitaire reden is in de zin van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet die verweerder er had dienen toe te brengen te besluiten dat geen inreisverbod kon worden opgelegd. Verweerder had namelijk reeds geoordeeld dat de aangevoerde medische problematiek geen reden vormde om verzoekers een verdere verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, toe te staan, daar een controlearts oordeelde dat verzoeker kon reizen en de vereiste medische zorgen in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk waren. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verweerder voormelde medische problematiek nog had dienen te betrekken bij het nemen van de derde en de vierde bestreden beslissing, laat staan te aanvaarden als een reden die een beletsel zou vormen om hen de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten gedurende drie jaar te ontzeggen. Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verweerder gemotiveerd dat uit de door verzoekers aangevoerde argumentatie niet kan worden afgeleid dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot het verblijf vanuit het buitenland in te dienen en verzoekers tonen niet in concreto aan dat in deze aanvraag een gegeven is vermeld dat dusdanig is dat ieder normaal redelijk handelend mens had dienen te begrijpen dat het een hinderpaal vormt om een inreisverbod op te leggen en dat door verweerder over het hoofd werd gezien.

Verzoekers stellen voorts dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in ieder geval voorziet dat de duur van het inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”* en dat hierbij het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Er blijkt evenwel niet dat verweerder deze regel niet zou hebben gerespecteerd. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat verzoekers sedert de kennisgeving van een vorig bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernamen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en daarentegen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienden en dat hij op basis van deze vaststellingen oordeelde dat in casu een inreisverbod met de door de wetgever voorziene maximumtermijn van drie jaar kon worden opgelegd. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren en dat deze onwil, niet alleen blijkt uit het feit dat deze vreemdeling geen stappen onderneemt om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten doch ook wordt veruiterlijkt door het feit dat een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk, dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken (cf. RvS 22 mei 2015, nr. 11.313 (c)). Er dient tevens te worden benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dat in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 (C(2015) 6250 final), uitdrukkelijk wordt gesteld dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod de *“relevante omstandigheden”* in

aanmerking moeten worden genomen en dat in het bijzonder aandacht moet worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder door het gegeven dat verzoekers geen stappen ondernemen om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en de uitvoering van dit bevel trachten te bemoeilijken door het indienen van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf als een verzwarende omstandigheid te weerhouden het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Verzoekers tonen tevens niet in concreto aan dat enig gegeven dat relevant is voor het bepalen van de duur van de hen opgelegde inreisverboden over het hoofd werd gezien. Zij verwijzen weliswaar naar hun aanvragen om machtiging tot verblijf doch tonen hiermee niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze aan dat er enige verzachtende omstandigheid bestaat die verweerder er had dienen toe te brengen te opteren voor inreisverboden met een kortere geldigheidsduur.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar het arrest nr. 92 111 van 27 november 2012 van de Raad moet, los van het feit dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, zodat niet blijkt dat dienstig naar dit arrest kan worden verwezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de derde en de vierde bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.2.4. Aangezien niet blijkt dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zag en evenmin wordt aangetoond dat de derde en de vierde bestreden beslissing niet deugdelijk werden voorbereid kan niet worden besloten dat verweerder tekort kwam aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK